

ახალწელი!

დიდება და ვაჟა, დიდება და ვაჟა,
საჭირომ ვილო ჩვენი მიწა-წყლისა!
დიდ ქართველ ხალხს ვაჟა—გმირს, ნიჭიერს, გაშვრალს!
ვაჟა, სახელოვან ორმოცდაათ წლისთავს!

დაე, დაგვიკვებე სისხრული, სიტკბო,
წინსვლის, გამარჯვების და მშვიდობის დღენი!
აკვნინა იუოს, ბედნიერი იუოს,
საამაჟო იუოს მოგკანება უენი!

ნ.ხ. ვ. ლოლუხანი

№ 24 (1346) დეკემბერი 1970

სიყნოსი

ბათუმის 47-ე წელი უახსი 20 პაბ.

როცა ასეთი სიხარულია

კონიაკი, ზეთისხილი, ვაშლი, შაშხი, დარიჩინი, კვწარახი, კენკროვანი კულტურები და ტყლაპი ტყიბულიდან ჩემმა ტყუპისცალმა ძმამ გამომიგზავნა.

ინდაური, ინდისხურმა, ნახშირი, ფშატი, ბატი, კვატი, შიგნეული, კვერცხეული და ფქვილეული ნათლიდემამ მომართვა. ბროწეული, გოჭეული, თევზეული, ტკბილეული, სუკეული, ნიახური, დამწნილებული ბეოლის კაკალი, მდოგვი და მანგო მე თვითონ ვიყიდე.

დარჩენილი პროდუქტების მოსატანად ჩემი დაუზარელი პირველი ნახევარი დღის მეორე ნახევარში ბაზარში ვაფრინე. ღვინოს ჭაშნიკი გავუსინჯე, სიგარეტი გავაბოლე, ლობიო ავლესე, დანა გავლესე და ჩემს ქალიშვილებს ალერსით გავძახე: მამო, ჭიოვანა, კვირისტინე, აფროდიტე, ანუშ! მოდით თქვენ შემოგველეთ, შეიღებო, საახალწლო მაგიდა გააწყვეთ!

ყველანი ჟივილ-ხივლით შემოცვივდნენ ოთახში და თაღარიგს შეუდგნენ. უეცრად გამახსენდა არაბული ანდაზა: „მითხარი ვინ არის შენი მეუღლე და გიტყვი, ბედნიერი ხარ თუ არა შენ“. ბოლოს და ბოლოს, ადამიანს ბედი უნდა წყალობდეს, თორემ ვისზე ნაკლები ვარ? რა იქნებოდა, ამდენ ქალიშვილში ერთი ვაჟიშვილი მაინც უღიმღამო ახალგაზრდობა.. ქორწინების დღე, თაფლობის თვე, აჯიკას წლები და, ვინ მოთვლის, კიდევ რა. ამ დროს ბაზრიდან დაბრუნებულმა, ჯიბეგაცილმა, გაბრუებულმა მეუღლემ პარადოქსალურად გადმომხედა, ბანალურად გამიღიმა, თურქულ ტანტზე წამოწვა და თვალები მილულა. ბატალური სცენის მოწყობის დრო აღარ რჩებოდა. საცაა, სტუმრები უნდა მოსულიყვნენ. მეტი რა გზა მქონდა? გაბრაზებულმა წელზე ფეშტუმალი შემოვიკარი, სახელოები ავიკაპიწე, ერთი გემოზე შევიკურთხე და გამოცდილი დიასახლისივით დავტრიალდი. ფარდაგი დერეფანში დავაგე, ბასტურმა შამფურზე ავაგე, შაშხი ავჭერი, ხახვი დავჭერი. ლოქოს ძმარი გადავასხი, ღვინო ლოქონი ჩავასხი. ის იყო, პრასი შევკაზმე, რომ სტუმრებიც გამოჩნდნენ. ყველაზე მეტად დიდი ხნის უნახავი ეთერის დანახავამ გამახარა. მისმა მოსვლამ გული ამიძგერა და, ვინ იცის, რა არ გამახსენა. აღტაცებულმა თავი ველარ შევიკავე, გადავებვიე და გადავკოცნე. „ცოტა სითბო ოჯახისთვისაც შეინახე“, — ირონიულად ჩაიქირქილა ჩემმა მეორე ნახევარმა, ნაპერწკლოვანი თვალებით გადმომხედა, რადიოლას მიუახლოვდა და ჩემი საყვარელი სიმღერა — „კაცი ვარ და ქული მხურავს“ დაუკრა.

უეცრად მუცლის არეში ენით აუწერელი საშინელი ტკივილი ვიგრძენი. „მიშველეთ, ხალხნო!“ — ისტერიულად შევყვირე და ქანცმილეული სავარძელში ჩავესვენე.

— მიკროინფარქტია, არ შეანჯღრიოთ! — დასვა დიაგნოზი ერთმა.

— როგორ გეკადრებათ, ვერ ხედავთ, სახე ალისფრად უღვივის.

— ალბათ, გაყინული ქაშაყის ქვირითითაა მოწამლული, — დოკუმენტურად დაასაბუთა მეორემ.

— აბა, რა გევნათ! — აზრი გამოთქვა მესამემ.

— სასწრაფოდ საავადმყოფოში! — ღვიძლის გასინჯვის შემდეგ ავტორიტეტულად დაასკვნა ჩემი ბავშვობის მეგობარმა, ექიმთა დახელოვნების ინსტიტუტის თერაპიული განყოფილების მთავარი ექიმის მაშიდაშვილმა ავთანდილ პაპიდაშვილმა და ტელეფონით სასწრაფოს გამოუძახა.

— აფსუს, რა ღმერთივით პურ-მარილი იშლება! — ვოხრავდი აცრემლებული და ძვირფას მეუღლეს შევკვნესოდი! „ბავშვებს მიხედე!... უჩემობა არ აგრძნობინო!“

მალე საავადმყოფოში ამოყვავი თავი.

— ექიმო, გადარჩება? — შემომესმა ჩემი მეუღლის ოპტიმისტურად სასოწარკვეთილი ხმა.

— შეიძლება გადარჩეს, შეიძლება არ გადარჩეს, — კომპეტენტურად დაასკვნა მორიგე ექიმმა და თავისი პრესტიჟის განსამტკიცებლად მედიცინის ალმანახიდან გამამხნევებელი ლათინური ციტატა მოიშველია: „გრაციოს, მაციოს დე პერფორაციოს!“.

— სასწრაფოდ საოპერაციოში! — ის იყო შეპყვირა გამოცდილმა დასტაქარმა, რომ, ამ დროს მთელი ძალით ვიბღავლე: „მიშველეთ, ექიმო, შეტევები მეწყება!“

მალე ყველაფერი უოპერაციოდ დამთავრდა. მართლაც და ბედნიერი ახალი წელი გავგიჟინდა. ის დღე ხომ ჩვენთვის დაუვიწყარი დარჩება. ამხნა დიდი ხნის ოცნება. ბიჭი შემეძინა. გათენებამდე არ შეწყვეტილა საავადმყოფოს ეზოში შემოპარული ჩემი ახლობლებისა და მეგობრების „მრავალყვამიერი“. იმ დამეს სამშობლოარო სახლში ჩემს ჭარდა თერთმეტმა მანდილოსანმა მოილოგინა. ახალი წლის დამეს ქვეყნიერებას ხუთი ბიჭი, ოთხი გოგო და ორი ტყუპი მოევლინა.

დედავ, ისპინა!

ხერხეულიძის ცხრა ვაჟი ერთ ცხარე ომში გაწყდა, მაგრამ დედილას გირილი არა და აღარ დასცდა?..

ჰოდა, რომ წარსულს ჩაბარდა გოდება, ცრემლი, მოთქმა, დღეს ჟამი გვიდგას სიმღერის, განცდათა საამოთა, ახლა ხომ გვმართებს, დედილავ, აკვანი გამრავლოთა?!

ვერ შესძლონ გადავიწყების ქარებმა ჩვენი მოთხრა... და გადავძახოთ თაობებს: „ვ ა რ თ რ უ ს თ ა ვ ე ლ ი ს მ ო დ გ მ ა!“

ცვლა უნდა, დედი, ყველაფერს... სიდან მოიყვან ამდენს, საკუთარს თუ არ გამოზრდი? თერთმეტი უნდა გყავდეს!

„ერთი სჯობს ხარისხიანი!“ — თავს რომ იმშვიდებს ზოგი, არ ეთქმის ქალი ჭკვიანი, დიაცმაცუნის მჯობი...

ზოგს რომ ის ერთიც არა ჰყავს და ძაღლი შვილად ახლავს, ძაღლი მოუვლის, დედილავ, ბოლო ჟამს იმის საფლავს?

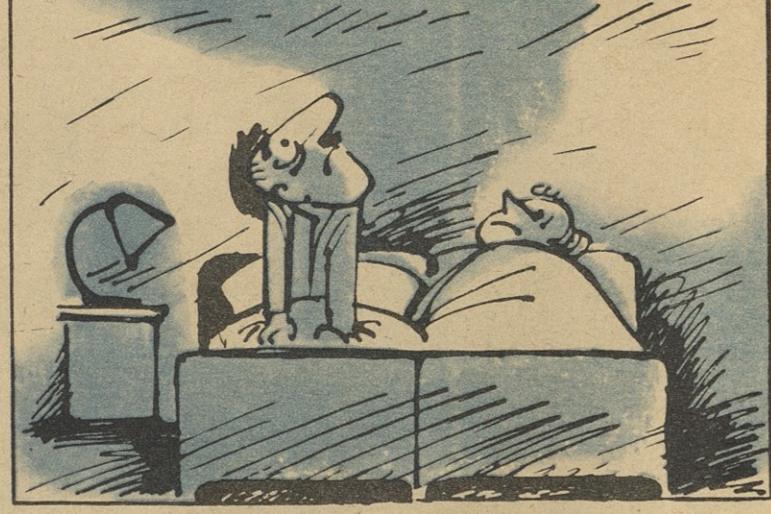
გულს მაგკენ მწარედ, დედილავ, — ერთი მემკვიდრე გყავდეს, „ლალიძის წყლებთან“ დაეოსო, გამვლელს სირცხვილი სწვავდეს...

ან ფულს აძლევდე უსაზღვროდ, ის კი „კეგავდეს“ „არაგვს“, გამართოს „ვოლგით“ ჯირითი, სრავდეს ოჯახის „მარაგს“,

ერქვას „სასოფლოს“ სტუდენტი, არ იკარებდეს ნიავს და, ბოლოს, ბოლოკისაგან ვერ ანსხვავებდეს ქლიავს.

გულსა მწვავს ქართველის სიმცირე და სიმწირის ოფლი დამდის... მინდა, ძმამ იგრძნოს სამი ძმა და სიკბო იგრძნოს დამ დის.

მინდა, გეხვიოს შვილები, რთველს ჰგავდე სავე მტეენის... რაც უფრო მეტ შვილს გაგვიზრდი, (ეს სიმდიდრეა ჩვენი!) იმდენჯერ საქართველოს გაბრწყინდებიან დღენი!

ხმას არ გავიღებ, დედილავ, ერთი რამ გულს არ მწვავდეს: რა იქნებოდა, ძვირფასო, რომ ბევრი შვილი გყავდეს?

ხომ საჭიროა, თანდილა ყანას თესდეს და მკიდეს? კოსმოსს აიჭრას ლევანი, მიწვდეს ვარსკვლავთა რიდეს?

მოგმართავ, გპილო დედილავ, თხოვნით კიდეც და კიდეც: ის ურჩევნია მამულსა, რომ ორზე მეტ შვილს ზრდიდე!

ენამზიანობს თამადა, წყვილს ლოცავს ჯიხვის ყანწით, მომავალ დედას უსურვებს თორმეტ ქალსა და ყმაწვილს...

არა, არა გთხოვ, დედილავ, ამდენ ვეფხვსა და არწივს, რად არ გვაჩუქებ ნანატრის თუნდაც მესამედ ნაწილს.

ვინ თოხნოს მინდვრად სიმინდი და ვინ ამრავლოს ზვრები? ვინ ედგას დაზგას ჩაუქად, ვინ გადასეროს ზღვები?

ვინდა დაწუროს მგევანი, ქვევრს აუტეხოს თქეში, თუ ერთადერთი ვაჟიკა გიჭირავს, დედავ, ხელში?

ვინ მოანგრიოს ლოდები მიწის ქვეშ, კიდით-კიდე, თუ ერთი მისცე ქვეყანას, მასაც „ეჭიმად ზრდიდე“?

სტუმარი ბევრი მოგვიდის თვითმფრინავით, თუ გემით... ვინ უთხრას: ოშკი ვისია, ნიკორწმინდა და გრემი?

მცხეთის ჯვარი რომ ჩვენია, წრომი, ვარძია, ხანძთა... რომ ჩვენი ბასრი მახვილი მგრებთან ბრძოლებში გაცვდა.

არ ღამიჯიბებ, ჩემო გელაკსულა, მამრამ მართლა ვერ ვიპოვნე თუშვი!

ინტერვიუ საბანასთან

— ფუი, ეშმაკს! პატივცემული საბანა! რამდენიმე დღეც და, დაგვიმე...

— საბანა: ვიღრე თქვენს კითხვას ვუპასუხებდე, გთხოვთ, ჩემთან ნუ იფურთხებით! ახლა ორიოდე სიტყვით 1970 წლის მიღწევებზე: ვერ ვიტყვი...

— საბანა: პირდაპირ გეტყვი, ასეთი მოსავლიანი წელიწადი კარგა ხანია, არ მქონია: ბურთი სადმე თუ გაგორდა, მეც იქ ვიყავი. ფეხბურთი კა...

— საბანა: როგორია თქვენი მიღწევები, პატივცემული საბანა?

— საბანა: გეგმები? მოგეცათ ლხენა! კუბრის ქვაბების ნაყლებობას არა...

— ფუი, ეშმაკს! გმადლობთ ინტერვიუსათვის!

ჩაიწერა რეჟო მახაშვილიანმა

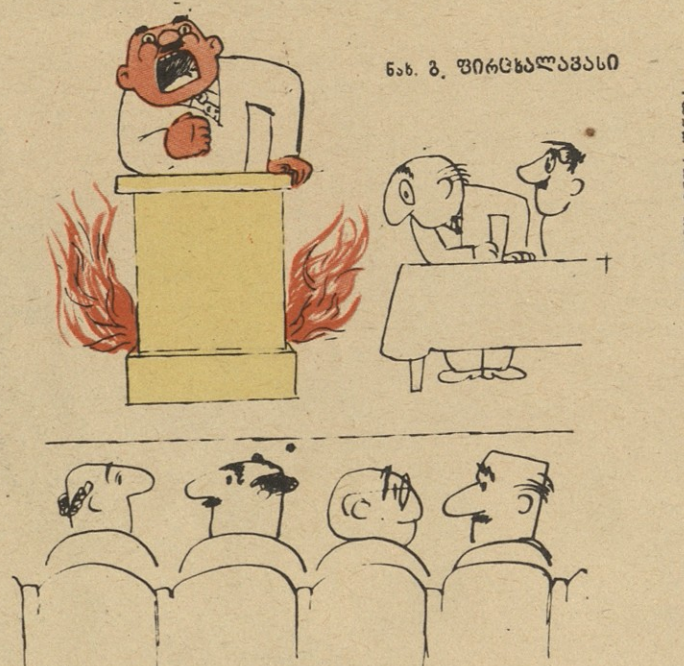
ახალი წელი გათენდა

(ნამდვილი ამბავი)

ახალი წელი გათენდა, ყველა მღერის და იცინის, ბაზარში ისე შევდივარ, არ მეშინია სიძვირის. ცოლმა გოდორი ამკიდა, პროდუქტით ვავსებ ბოლომდის, ქორწილს ეყოფა, იმდენი ვიყიდე პრასი, ბოლოც...

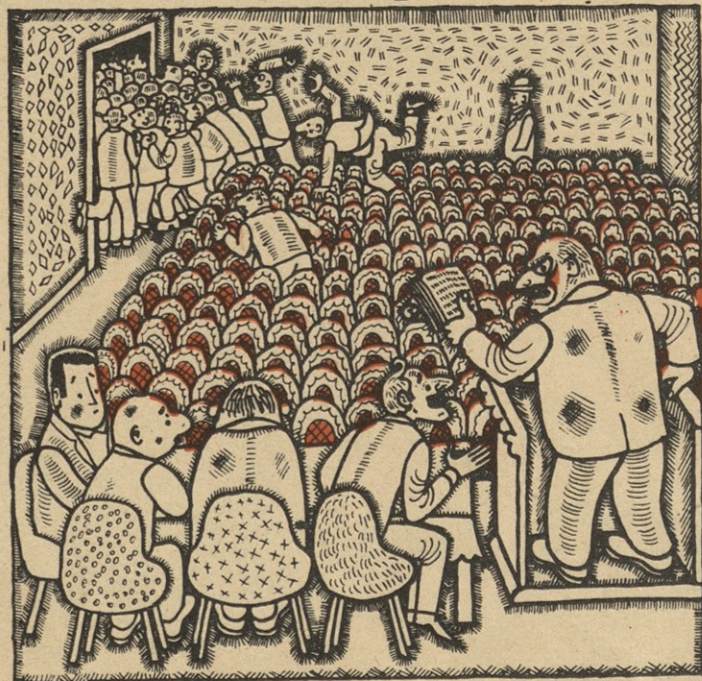
ზანო ცინცაძე

ნახ. ბ. შირცხალავასი

ახსანაგებო! მშობრთის ფხვანა მითა უნდა იფორმეს!

ნახ. დ. ზარაფიშვილისა

— რა მიქენი, კაცო, თხუთმეტწუთიანი მოხსენება დაგაკა-
ლუ და ნახევარი საათი მალაკარაკე?
— რა ვქნა, ბატონო, ორ ცალად იყო დაგვდილი და თქვენი
ორივე წაიპითხეთ!

რუსთაველის გამზირზე ჩემი ძველი, განუყრელი მეგობარი შემ-
ხვდა, მაგრამ ვერ მიცნო.

— გამარჯობა, გარიელ! — შევბედე მორიდებით.
შემობრუნდა, სახე გაებადრა, მეძვერა და, ისეთი ძალით ჩამ-
ბლუჯა თავისი უზარმაზარი ხელებით, რომ ძვლებმა ლაწალუწი დაი-
წყეს.

— ამას ვის ხედავს ჩემი თვალები! — დამწყვივლა, ერთი მაგრად
ჩამკოცნა და, მხოლოდ ამის შემდეგ, გამიშვა ხელი. მე თავბრულახ-
ვეულივით წავებარბაცდი, მაგრამ არ შევიმჩინე და გავუღივი.

— სადა ხარ, რომ არა ჩანხარ? — შევეკითხე.

— აი, ახლა ერთს რომ დაგაფეთებ, მაშინ გაიგებ, სადაც ვარ!
რაგომ წერილი არ მომწერე მაგრამ?

— მე რა ვიცოდი, რომ მაგრამში იყავი?

— მოიცა, თორემ ცხვირპირს ჩაგიმგვრევ! მთელმა თბილისმა
იცოდა და შენ ვეღარ გაიგე? ეგ არის შენი ძმაცაცობა? უნდა გაგიშა-
ლოს და გლეწოს კაცმა!

— წასვლის წინ რაგომ არ გამომიარე? — ვუსაყვედურე.

— როგორ? — ამოიბღავლა გარიელმა და „სიყვარულით“ ისე და-
მარჯვა, რომ თვალებიდან სულ ცეცხლები მაყრევინა. — მე უნდა
გეახლო სახლში, შე არასაჩერებელი? აქვე უნდა გაგაბრწყინო კა-
ცმა! რამდენი ვაქვს?

მე ჯიბეები მოვიჩხრიკე.
— შვიდი მანეთი.

— წამო, დავლიოთ! შენთვის ღვინოც არამია და არაყიც, მაგრამ
რას იზამ! უნდა დაგათრო და ისე გცემო!

— არა მცალია, გარიელ! აიღე და ჩემი სადღეგრძელო დალიე! —
ფული შევადლიე.

— შენ სიცოცხლე ხომ არ მოგებურებია? — ისე შემომიბღვირა
გარიელმა, რომ განში გამბურძღლა. — წამო, თორემ მარტო ფული
რომ მიწოდდეს, ძალად წავართმევდი და თანაც ერთს მაგრად მიგაფე-
პავდი, მიგასაკლავდები და მიგაგდებდი! წამო, წამო!

გარიელმა კისერში ხელი ჩაშავო და წინ გამიგდო. მეც ხათრი
ვეღარ გავუტეხე, რადგან ვიგრძენი, რარიგ ვუყვარვარ!

ზანო რხნილაძე

იბავები მორალითურთ

პრტი კაცს უძილობა სჭირდა. საშინლად იტანჯებოდა. მხოლოდ ერთი რამ შველოდა: საკმარისი იყო, ზოგიერთი წიგნი აეღო ხელთ და გადაეფურცლა, რომ მყისვე ბინდი გადაფარებოდა მის გონებას და ღრმა ძილს მისცემოდა...

მორალი: გიყვარდეს წიგნი — აღამიანის მეგობარი!

პრტიმა ქალმა სამი შვილი, მიატოვა და უცხო მამაკაცს გაჰყვა. საოცრად განიცდიდა ქალი შვილებთან დამორებას: ყოველ ორშაბათს საწოლ ოთახში ჩაიკეტებოდა და ცრემლებს გადმოჰყვრიდა: შვილებო, თქვენი სურათები მაინც წამომელო, გაიძახოდა.

მორალი: შვილებს თუ მიატოვებთ, მათი სურათები იქონიეთ აუცილებლად!

პრტი მექრთამეს წესად ჰქონდა: როცა ვინმეს ქრთამს გამოართმევდა, უეჭველად ათ პროცენტს უკან უბრუნებდა. ქრთამის მიმცემი მისი უსაზღვროდ მადლიერი რჩებოდა.

მორალი: ნუ დაკარგავ სინდისს, გაუფრთხილდი პატიოსანი კაცის სახელს!

პრტი კაცთან ძალზე ხშირად მიჰქონდათ ძღვენი, ფრიად ძვირადღირებული და საცთუნებელი. ის კაცი ბუნებას გულუხვობის გასაოცარი ნიჭით დაეჯილდოებინა: რაც კი ძღვენი მოუვიდოდა, მოადგილეს აძლევდა: აჰა, სადაც გინდა, იქ წაიღე! მოადგილე, თავის მხრივ, ზედმიწევნით გამჭრიახი კაცი იყო, ძღვენს თავმოდრეკით მიიღებდა და უფროსისავე ბინაში გააქანებდა დაუყოვნებლივ.

მორალი: რასაცა გასცემ, შენაი!..

პრტიმა კაცმა ვერა და ვერ შეიჩინა ცოლი. რამდენიც შეირთო, იმდენს გაეყარა. არც პირველი გამოადგა, არც მეორე, არც მესამე, არც მეოთხე... მხოლოდ მეხუთემ გასწია მასთან ერთად ჭაპანი. მეხუთე ცოლთან კი კაცმა მტკიცე ოჯახი შექმნა.

მორალი: შექმენით მტკიცე ოჯახი, შეირთეთ... პირდაპირ მეხუთე ცოლი!

ლევან ჩანტლაძე

ოჰ, როგორ მინდა

გილოცავთ ახალ წელიწადს და ჩემს გულისტემას გაცნობებთ, ვისაც არა გყავთ ცოლ-შვილი, არც „ნაშა“, სატრფო, საცოლე. ვისაც ჭოჭმანში, ყოყმანში წლები ხელიდან გეცლებათ, გულში გეცლებათ ხალისი, თავზე ქოჩორი გეცლებათ. თქვენი ტოლები ახალ წელს ფესვებნაყარი ხედებიან, რამდენი შვილიც ეზრდებათ, მხრებზე იმდენი ფრთები აქვთ. ზოგი ბაბუაც გამხდარა, ზოგი გამხდარა ბებია. ზოგ-ზოგებს მადა გახსნიათ, სატრფოსთვის კბილებს ლესავენ, ზოგი ცოლს ირთავს მეორედ, ზოგი ცოლს ირთავს მესამედ... ჩემს თავზეც ვიტყვი სიმართლეს, რა დაგიმალოთ თქვენ ახლა, — ისე ტკბილია ცოლ-შვილი, დავექრწინდები ხელახლა, არ შევუკრთები წუთითაც ისარშემართულ ამურთა, მაგრამ რა ვუთხრა სიდედრსა და სასიდედროს რა ვუთხრა?! სატრფოსთვის, შვილებისათვის თავს იკლავს ჩიტიც პატარა, თქვენ კი რა ღმერთი გიწყურებთ, ასე რად შეგკრათ სატანამ?! აღარ გელევათ მიზეზი, ხან რას მიზეზობთ, ხან — რასა?! მიზეზი ისევ თქვენა ხართ, მე მოგახსენებთ მართალს! წელი მოვიდა ახალი, ახალი წელი ხალისობს, ბედნიერების საწინდრად მეკვლემ სასმისი გაივსო. მზეს ასი კარი გაეხსნა, ასი მზე მოჰყვა ალიონს. ოჰ, როგორ მინდა, ეს წელი თქვენს ქორწილებში გავლიო, თქვენს ძეობებში გავლიო!

ნოდარ შამანაძე

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ლუშაბაძე

სარედაქციო კოლეგია:
 ზ. გოლჭავაძე (პ/მბ. მდივანი),
 ს. კლდიაშვილი,
 ნ. მაღალონი,
 ბ. ნიშნიანიძე (მთავ. რედ. მოადგილე),
 ნ. შველიძე,
 ო. ჭელიძე.

საბრისა და იუმორის უზრუნველყოფის „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველი: პროსპექტი № 42. Тбилиси, Сатирико-юмористический журнал «Ниянги». ტელ. რედაქტორის 99-76-69, რედ. მოადგილის 93-49-32. საერთო განყოფილების 93-10-78.

საბ. კვ ცვ-ის გამომცემლობა. ИЗДАТЕЛЬСТВО ЦК КП ГРУЗИИ.

გადაცემა ასაწყობად 26/Х1-70 წ. ხელმოწერილია დასაბეჭდად 21/Х11-70 წ. ქალაქის ზომა 70×108¹/₂ ფიზიკური ნაბეჭდი ფურცელი 1, პირობითი ნაბეჭდი ფურცელი 1,4. საბ. კვ ცვ-ის გამომცემლობის სტამბა, თბილისი, ლენინის ქ. № 14.

ТИПОГРАФИЯ ИЗД-ВА ЦК КП ГРУЗИИ ТБИЛИСИ, УЛ. ЛЕНИНА № 14

შეკვ. № 3584. ში № 02262. ტირაჟი 115.300.

ნ.ბ. შ. შივჩავაშვილის

— ბატონო ექიმო, გავფეხე ხურდა ფული გადაყლაკა!
 — ხურდა ფულზე ჩემი კოლეგა მუშაობს!

77-6
ინდექსი 76137
1970

საქართველოს
საგარეო ურთიერთობების
მინისტრის

საქართველოში
საბანკო ურთიერთობები

საბანკო ურთიერთობები